

jeg f. Eks. at det vilde være at bemyndige Konsulerne til at dømme efter et frit Støn over det førte Bevis i Stedet for en nøje Sagtagelse af den danske Proeeslov-givning og henbise dem til at dømme efter de Bevisregler, som den danske Proeeslov-givning indeholder, og som, naar de skulle gøres begribelige for Konsulerne, maaste vilde blive temmelig vanskelige for disse at iagttage. Det er der saa meget mere Grund til, som den danske Proeeslovgivning, naagtet den indeholder ikke saa faa Bevisregler, dog alligevel praktist og faktisk ikke sjerener sig saa synderlig fra det Resultat, der vil fremkomme efter den saafaldte fri Bevisførelse. Derimod gaar jeg ud fra, at det ikke kan være Meningen, at man skal forsøge paa at belære Konsulerne i Instruktser om hele den materielle civile og kriminelle Ret. Det vilde, som det ogsaa forudsættes i de trykte Bemærkninger, blive et Arbejde af et saa betydeligt Omfang, at det for de fleste Konsuler vilde blive uoverkommeligt at lære dette. Jeg antager derfor, at man med Hensyn til de uden for de nødvendige Proeesformer liggende Regler nærmest vil komme til at indskrænke sig til at tilstille Konsulerne de vigtigste Lovbestemmelser, som vi have, for saa vidt de foreligge i saadanne Oversættelser, som det kan antages, at Konsulerne kunne forstaa. Jeg skal saaledes her bemærke, at vi f. Eks. have den danske Straffelov oversat paa fransk, og det bliver et af de vigtigste Aktstykker, som Konsulerne maa være henbiste til at gøre sig bekendte med. Der eksisterer ligeledes en fransk Oversættelse af Søloven og af Vekselloven, og disse Love vilde være nogle af dem, som Konsulerne hyppigst vilde faa Anvendelse for, de ere tillige nu saa systematist ordnede, at det, naagtet de ikke ere af saa lille et Omfang — navnlig er Søloven forholdsvis ikke af et saa lille Omfang — slet ikke vil være vanskeligt for en Konsul at finde Rede i dem.

Hvad Vndringsforlaget under Nr. 4 angaar, har jeg ikke noget at indvende mod Realiteten i det, nemlig at det, der indkommer ved Tvangssalg, skal ikke udbetales til Domsaveren, før det viser sig, hvilket endeligt Udfald Sagen faar ved Appel, men indtil da skal det forblive i Konsulens Bærg. — Vndringsforlaget Nr. 6 følger af sig selv.

Hvad Vndringsforlaget Nr. 7 angaar, beror det jo paa et rent Støn, hvor man vil sætte Grænsen for den Bøde, som Konsulen selv kan idømme, og den, hvor han skal have Meddomsmænd, om man vil sætte den til 500 eller til 200 Kr. Man har ansæet det for rigtigst at sætte Grænsen til 200

Kr.; derfor kan ogsaa Vndringsforlaget under Nr. 9 tale, hvis Bestemmelser om Appel jeg ikke skal have noget at indvende imod. — Vndringsforlaget Nr. 8 betragter jeg ogsaa som selvsølgeligt. — Hvad Vndringsforlaget Nr. 9 angaar, stiller det Sagen klart, og det gaar vel i det væsentlige heller ikke ud paa noget andet end det, der var paatænkt ved Lovforslaget. Hvad Bødedomme angaar, er der egentlig ingen Grund til at lægge Hindringer i Vejen for at appellere dem, naar der stilles Sikkerhed. Forholdet bliver for saa vidt analogt med de civile Domme. Bøden vil da gaa ind, hvis den paagældende bliver dømt, og hvis han bliver frifunden, vil selvsølgelig Sikkerheden blive ham tilbagebetalt, og der vil saaledes ikke kunne ske nogen Ulykke ved Appellen. Hvad de Domme angaar, der gaa ud paa Fængsel, mener jeg ogsaa, at Reglen maa være den, at naar den paagældende ikke forlanger at hjemsendes, maa han betragtes som afviserende ved Dommen, han har deri et tilstrækkeligt Bærn, og en anden Regel vil jo let kunne føre til uheldige Resultater og gøre den salbne Dom illusorist. Naar han skal have nogen Nytte af en Appel, maa han naturligvis ikke eksistere Fængselsstraffen, thi naar han har lidt den, har han lidt den, og den Tid kan ikke gives ham igen, om ogsaa han i Appellen vinder Sagen. Saa der bliver altsaa ingen anden Udvej her, hvis man vil tillade ham at appellere saadan en Dom paa Fængsel, end at man saa maatte udsætte Dommens Eksekution, og hvis han saa skulde sættes paa fri Fod imidlertid, vilde han let kunne forsvinde. En saadan Sag vil altid tage temmelig lang Tid, og det er meget usikkert, om han da er paa Stedet, naar den endelige Afgørelse kommer. Og skulde han holdes i Fængsel under Appellen, vilde jo det Døde i Reglen være meget større for ham end selve Straffen. Derfor tror jeg, det er den naturligste og mest praktiske Maade at tage det paa, som her foreslaas, at hvis han ikke forlanger Hjemsendelse, maa han afviserere ved den salbne Dom.

Hvad Vndringsforlaget Nr. 11 angaar, har jeg heller ikke noget imod dets Realitet. Maaste kan der være Spørgsmaal om nogle Vndringer til 3dje Behandling, hvorom jeg vil forbeholde mig at konferere med det ærede Udvalg. — Heller ikke har jeg noget imod Vndringsforslagene Nr. 12, 13 og 14. — Det samme gælder ogsaa Nr. 15; dog vil jeg gøre opmærksom paa, om det ikke vilde være bedre, om man ikke vilde vinde i Tydelighed ved at sige: „Naar Retshandlinger, foretagne af Konsuler efter de hidtil